Я весь свій вік одвікував у зраді,
Я стяг свій часто кидав в боротьбі,
Незрадно лиш твоїй корився владі
І вірний був тобі.

Зачувши голос від вершин незнаних,
На поклик владний я до тебе йшов;
Устами одривавсь од уст коханих,
Щоб буть з тобою знов.

В степу широкім, під легкою тінню
Рожевих хмар, під тихий шум ланів
З твоїх зітхань і власного тремтіння
Снував я ніжний спів.

В тортурах пристрасті, в огні жадання,
Життя віддавши поривам грізним,
Я знав, я знав, що муку і кохання
Тобі переповім.

І як конала та на ложі смерті,
Що мрії всі я з нею звик ділить,
Крізь тугу й жаль я відмічав, упертий,
Всі риси, кожну мить.

Палаючи в нестерпному стражданні,
Любовно оглядаючи курок,
Втішався я, що із свого признання
Тобі сплету вінок.

Чи то життя мене широке надить,
Чи маю йти я в темряву нічну,
Душа моя вовік-віків не зрадить
Тебе, тебе одну.